

Arrest

nr. 255 227 van 28 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 23 juli 2019.

1.2. Op 2 oktober 2020 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 17 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 12/10/1982 geboren in La Libertad. U was niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U bent in het bezit van een universitair diploma communicatie en publieke relaties. U huwde in 2003 met J. C. C. O. en samen hebben jullie twee kinderen. Uw zoon C. D. is 16 jaar en uw dochter M. S. is 14 jaar. U woonde met uw gezin in Residencia Altavista in San Martin (San Salvador). Uw echtgenoot is luchtverkeersleider bij de maatschappij Avianca en verdient 1500 dollar per maand. In de periode 2011- 2018 werkte u als regionaal telefonisch medewerker bij City Bank in San Marcos in Comalapa. U verdiende ongeveer 550 dollar per maand. In augustus 2018 verloor u uw job toen City Bank al zijn aandelen verkocht en zijn activiteiten stopzette. Na uw ontslag nam u eerst een paar maanden vakantie om daarna enkele sollicitaties naar klantendiensten te versturen. Omdat deze jobs geen goed loon aanboden met een werkschema dat bovendien moeilijk te combineren was met de zorg van uw kinderen ging u hiermee niet door.

Door de job van uw echtgenoot konden jullie voordelige vliegtuigtickets kopen en minstens één keer per jaar met uw gezin een toeristische bestemming bezoeken. U en uw gezinsleden beschikken allen over een geldig visum voor de Verenigde Staten. Op regelmatige basis ging u met uw gezin naar Californië, waar uw zus Laura Jeannette met haar Amerikaanse man en hun kinderen woont.

In april 2019 schreef u zich in om als zelfstandige chauffeur voor het taxibedrijf Uber te werken. U moest hiervoor enkel over een eigen wagen beschikken en een profiel aanmaken op de online applicatie van Uber. De job liet u toe uw werk en gezin beter te combineren. U kon zelf kiezen wanneer en hoeveel ritten u aannam. De dagen dat u werkte ging u online en wachtte u tot klanten via de applicatie een rit aanvroegen.

Op 06/06/2019 reisde u twee weken met uw gezin naar Verenigde Staten voor het afstudeerfeest van uw nichtje. Op 20/06/2019 keerden jullie terug naar El Salvador.

Tot 24/06/2019 kende u geen enkel probleem in El Salvador. Op 24/06/2019 was u 's avonds met uw auto onderweg naar uw huis nadat u een klant van Uber had afgezet in La Cima, een wijk in San Martin. Op enkele minuten verwijderd van uw woning, werd uw auto door vier gewapende bendeleden van Mara 18 omsingeld. Uw belagers vroegen u om uw gsm en de 50 dollar die u bij had af te geven. Zij namen foto's van uw DUI (identiteitskaart) en stelden vast dat uit hun zone kwam en enkele straten verderop woonde. Na de controle van uw adres, zeiden de bendeleden dat ze u zouden laten gaan maar u vanaf nu met hen moest samenwerken. Zij zouden u contacteren indien ze geld of vervoer nodig hadden en dreigden ermee uw familie iets aan te doen indien u naar de politie zou stappen. U zou niet gereageerd hebben en enkel gezegd hebben dat ze u moesten laten gaan. Na 24/06/2019 voerde u geen ritten meer voor Uber uit.

De volgende dag, op 25/06/2019, diende u op aanraden van uw echtgenoot toch een klacht in bij de politiedelegatie van San Bartolo in Soyapango (San Salvador).

Op 26/06/2019 werd u drie keer opgebeld door een onbekend nummer op een gsm die u gebruikte voor gesprekken met uw kinderen. U nam uit voorzorg uw telefoon niet op. Kort hierna kreeg u twee dreig sms'en. De afzender leek op de hoogte te zijn van het feit dat u een klacht had ingediend. Dezelfde avond trok u in bij uw schoonzus in een private en beveiligde wijk in Quazeltepeque (La Libertad).

De avond dat u aankwam in het huis van uw schoonzus, werd u opnieuw gebeld. Toen u opnam kreeg u beledigingen naar uw hoofd geslingerd omdat u niet met hen wilde samenwerken. De persoon aan de andere kant van de lijn dreigde ermee uw gezin iets aan te doen en zei eerst uw kinderen te zullen treffen. Tijdens het gesprek werd expliciet gedreigd met de verkrachting en dood van uw dochter. Op 27/06/2019 ging uw echtgenoot met uw telefoon naar het politiekantoor in Quazeltepeque. De politieagent belde naar het nummer vanwaar de dreigberichten werden verstuurd, maar het nummer bleek niet in gebruik. Er werd geen aangifte opgesteld omdat u al een zaak lopende had en het over dezelfde feiten ging. U veranderde uw telefoonnummer en verwittigde uw familieleden geen oproepen van onbekenden aan te nemen.

Na 26/06/2019 kende u geen problemen meer. Uw schoonzus bracht uw kinderen verder naar school in Soyapango. Rond 07/07/2019 boekte uw echtgenoot online drie vliegtuigtickets naar België voor een vertrek op 15/07/2019. Uw echtgenoot besloot uit financiële overwegingen en de zorg van zijn alleenstaande moeder niet mee te reizen naar België.

Op 13/07/2019 vernam u dat u op 15/07/2019 door de Fiscalia (Openbaar Ministerie) van Soyapango werd opgeroepen voor een gesprek in het kader van de opvolging van uw klacht. U besloot zich niet aan te melden omdat u op hetzelfde moment met uw kinderen naar de luchthaven moest voor uw vertrek naar België. Uw echtgenoot bracht de Fiscalia op de hoogte van uw vertrek uit El Salvador en vernam dat uw zaak niet zou kunnen worden voortgezet indien u het land verliet en uw familie evenmin in uw naam zou kunnen optreden.

Uiteindelijk vertrok u op 15/07/2019 samen met uw twee kinderen uit El Salvador en reisde u via Madrid naar België, waar u op 16/07/2019 aankwam. Op 19/07/2019 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 23/07/2019 werd uw verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw echtgenoot woont sinds uw vertrek afwisselend bij zijn zus in Quezaltepeque en bij zijn moeder in kolonie Montes San Bartolo 4 in Soyapango. Hij is nog steeds in dienst bij Avianca en kende sinds jullie vertrek geen problemen. Ook uw andere familieleden kenden geen problemen.

U vreest bij terugkeer problemen met bendeleden van de Mara 18 omdat u niet met hen samenwerkte en een klacht indiende bij de politie.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u twee paspoorten (geldig en vervallen), twee paspoorten van uw dochter en uw zoon, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, een bewijs van goed gedrag en zeden en een bewijs van afwezigheid van politionele antecedenten, uw klacht bij de politie van 25/06/2019, de twee dreigsm's'en van 26/06/2019, de oproepingsbrief van het Openbaar Ministerie van Soyapango van 08/07/2019, twee notariële aktes van 03/06/2019 met uw toestemming en deze van uw echtgenoot zodat uw beide kinderen alleen kunnen reizen, een print screen van uw profiel op de applicatie van Uber en van ritten die u op 24/06/2019 voor Uber uitvoerde.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u niet kan terugkeren naar El Salvador uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u niet terug te kunnen naar El Salvador uit schrik voor problemen met bendeleden van Mara 18 die u viseren omdat u weigerde met hen samen te werken en een klacht bij de politie heeft ingediend (CGVS, p.19).

Ten eerste dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig**.

De door u aangehaalde vrees omdat u weigerde met bendeleden samen te werken (via het betalen van renta en het uitvoeren van ritten) volstaat op zich niet om te besluiten dat er sprake is van een link met het criterium 'politieke overtuiging' van de Conventie (CGVS, p.12; p.14; p.16; p.19).

Immers, niet iedereen die zich verzet door samenwerking te weigeren zal immers automatisch gepercipieerd worden als zijnde tegen de georganiseerde misdaadbendes te zijn op een zodanige manier dat er een link is met een (toegeschreven) politieke overtuiging. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat bendeleden u wilden inzetten om hun activiteiten (financieel door het betalen van renta en logistiek door het uitvoeren van ritten) te faciliteren. Met andere woorden de reden waarom bendeleden u viseerden is puur economisch en crimineel van aard en geenszins politiek gemotiveerd (CGVS, p.12). Ook uit uw verklaring voor het CGVS als zou u niet hebben meegewerkt met de bendes uit schrik verwickeld te raken in criminele feiten waarvoor u problemen zou kunnen krijgen met de ordediensten kan geen link met een politieke overtuiging worden afgeleid (CGVS, p.20).

Evenmin toonde u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS aan de hand van concrete elementen aan omwille van uw klacht bij de politie door de bende 18 gepercipieerd te worden als zijnde tegen de misdaadbende op een zodanige manier dat er sprake is van een link is met het criterium 'politieke overtuiging' van de Vluchtelingenconventie.

*Tevens slaagde u er niet in aan te tonen dat de voorwaarden van de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Immers, om tot een sociale groep te behoren dient men te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Dit is in uw geval niet van toepassing.*

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u bij terugkeer naar uw geboorteland zal worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b (onmenselijke of vernederende behandeling). Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaatgeneraal (CGVS) blijkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw nood aan internationale bescherming op de helling zetten.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw klacht bij de politie op 25/06/2019 weinig geloofwaardig zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 02/10/2020 beweerde u dat u bij de politie melding maakte van het feit dat uw belagers op 24/06/2019 ermee dreigden u te doden indien u niet met hen wilde samenwerken, in de vorm van betalen van afpersingsgeld en het uitvoeren van ritten (CGVS, p. 12-13). Over uw belagers verklaarde u dat zij tot de bende Mara 18 behoorden (DVZ, Vragenlijst CGVS, nr.5 + CGVS, p.11) Uit een vertaling van de door u neergelegde klacht, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u in uw feitenrelaas uitgebreid de omstandigheden van de gebeurtenissen op 24/06/2019 toelicht. Zo vertelde u welke rit u met uw taxi had uitgevoerd toen u om 21 uur met uw auto door vier gewapende onbekende mannen werd tegengehouden. Verder maakte u melding van het feit dat u uw mobiele telefoon en de 50 dollar die u bij had moest afgeven en uw belagers uw identiteitskaart fotografeerden met het dreigement dat ze nu wisten waar u woonde en al uw familie kenden. Dat er in uw klacht met geen woord wordt gerept over het feit dat uw belagers bendeleden van de Mara 18 waren en in uw feitenrelaas evenmin vermeld wordt dat uw belagers ermee dreigden u te doden indien u niet met hen zou samenwerken is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid ervan op de helling (CGVS, p.11-12). Temeer daar u verklaarde dat uw problemen met bendeleden rechtstreeks verband houden met het feit dat u niet met hen samenwerkte (CGVS, p.19).

Uw verklaring voor het CGVS als zou u de politie wel verteld hebben dat uw belagers u tot samenwerking hebben verplicht, maar dit niet genoteerd zou zijn met de mededeling dat er zich nog geen feiten hadden voorgedaan (zoals het versturen van een bericht) en er aldus niet voldoende bewijslast voor aktering was, kan het CGVS allerminst overtuigen. Dat er eerst feiten hadden moeten plaatsvinden alvorens men akte wilde nemen van de bedreigingen die tegen u werden geuit, houdt weinig steek. Aldus betreft dit louter een blote bewering die u op geen enkel ogenblik kan hardmaken (CGVS, p.12-13).

Voor wat betreft uw verklaring als zou de politie van Quazeltepeque op 27/06/2019 de klacht van uw echtgenoot over de telefonische bedreigingen van 26/06/2019 niet hebben willen registreren, dient verder het volgende te worden opgemerkt.

Uw verklaring als zou de politie uw echtgenoot hebben gezegd dat jullie eerst het verloop van de eerste klacht moesten afwachten en er pas nieuw bewijs kon worden aangebracht als jullie in het kader van de eerste klacht werden opgeroepen kan het CGVS allerm minst overtuigen. Temeer het de bedoeling is van een klachtenprocedure dat alle elementen die een klager iemand ten laste legt, verzameld worden. Het betreft hier overigens opnieuw een blote bewering van uwentwege die u niet kan aantonen (CGVS, p. 14-15). Dat men bij nieuwe problemen geen tweede aangifte in een ander politiekantoor zou kunnen indienen is weinig waarschijnlijk (CGVS, p.15).

Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat het uitermate vreemd is dat de politie van Quezaltepeque wel inspanningen deed om het telefoonnummer van waaruit de berichten werden verstuurd terug te bellen, maar anderzijds geen aangifte zou hebben willen registreren van de telefonische bedreigingen die u zou hebben ontvangen (CGVS, p.15-16).

Voor wat betreft de laatste dreigtelefoon die u op 26/06/2019 ontving, dient bovendien te worden opgemerkt dat u bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ (dd. 07/01/2020) melding maakte van het feit uw gesprekspartner ermee dreigde u te doden indien u niet zou willen onderhandelen (Vragenlijst DVZ, nr.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 02/10/2020 maakte u plots melding van het feit als zou men ermee gedreigd hebben eerst met uw kinderen te zullen aanpakken en beweerde u dat er expliciet aan het adres van uw dochter doodsbedreigingen werden uitgesproken (CGVS, p.16). Dat u bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ met geen woord repte over de dreigementen aan het adres van uw kinderen en meer specifiek over de bedreigingen t.a.v. dochter is uitermate merkwaardig (CGVS, p.18).

Wat er ook van moge zijn, indien specifieke doodsbedreigingen aan het adres van uw kinderen werden geuit dringt de vraag zich verder op waarom u het risico nam om uw kinderen na deze bedreigingen nog verder naar school in Soyapango in het departement San Salvador te laten gaan (CGVS, p.16+p.18). Bovenvermelde staat haaks op uw verklaring als zouden uw kinderen met de dood bedreigd zijn. Uw verklaring in dit verband als zouden jullie de kinderen niet hebben willen bang maken, de school er strikte veiligheidsmaatregelen op na hield en uw schoonzus hen met de auto bracht kunnen het CGVS niet overtuigen (CGVS, p.18).

Ter ondersteuning van uw problemen met bendeleden legde u twee dreigsm's'en neer die u op 26/06/2019 onmiddellijk na elkaar zou hebben ontvangen. Dient te worden opgemerkt dat aan de door u neergelegde stukken weinig bewijswaarde kan worden toegekend. Immers, de berichten kunnen van gelijk welk account verstuurd zijn waardoor het nooit met zekerheid vast te stellen is wie de afzender ervan is.

Verder dient te worden vastgesteld dat niets in uw verklaringen erop wijst dat u of uw gezinsleden actueel door bendeleden van Mara 18 gezocht zouden zijn (CGVS, p.18). Na 26/06/2019 (telefonische dreigementen) heeft u geen problemen meer gekend in El Salvador. Niets in uw asielrelaas wijst erop dat bendeleden in Residencia Altavista langskwamen of naar u op zoek zouden zijn geweest (CGVS, p.3-4; p.18)

Het gegeven voorts als zou uw echtgenoot na jullie vertrek geen problemen met bendeleden hebben gekend, doet het CGVS verder twijfelen aan de ernst van de door u aangehaalde problemen en de actualiteit van de door u aangehaalde vrees (CGVS, p.3).

De geloofwaardigheid van de ernst van uw problemen voor u en uw familie wordt voorts ondermijnd door het volgende. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 02/10/2020 dat uw echtgenoot, alvorens hij naar België komt, eerst alles financieel wil afhandelen zodat jullie hier niet met lege handen zouden verblijven (CGVS, p.3). Voorts kaartte u de zorg voor zijn moeder aan als reden voor het uitgestelde vertrek van uw echtgenoot en haalde u in dit verband aan dat hij van mening was dat het probleem eerder met u samenhang en het een grotere weerslag zou hebben op de kinderen dan op hem (CGVS, p.3).

Opmerkelijk in dit verband zijn daarenboven enkele door u afgelegde verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de vraag bij de DVZ of u over bestaansmiddelen beschikte, haalde u aan dat uw echtgenoot in El Salvador is gebleven en er vast en stabiel werk is heeft en voor jullie zorgt (Verklaring DVZ, 07/01/2020, nr.28). Toen hierop werd gevraagd waarom uw echtgenoot niet meereisde naar België antwoordde u het volgende: "Als wij een positief antwoord krijgen komt hij naar België, als we een negatief antwoord krijgen moeten we een andere oplossing zoeken" (DVZ, verklaring, nr.29).

Bovenvermelde verklaringen doen het CGVS verder twijfelen aan de ernst van de door u aangehaalde problemen voor u en uw gezin met benadeelden en uw nood aan internationale bescherming.

De vaststelling verder als zou uw echtgenoot sinds jullie vertrek in juli 2019 zijn werk als luchtverkeersleider bij Avianca hebben voortgezet en op regelmatige basis in het huis van zijn moeder verblijven, dat zich volgens uw verklaringen slechts op 5 minuten van jullie woning situeert (CGVS, p.4; p.18+DVZ, verklaringen, nr.28) valt opnieuw moeilijk te rijmen met de ernst van de door u aangehaalde dreigementen die ten aanzien van u en uw gezinsleden door benadeelden zouden zijn geuit.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat het uitermate merkwaardig is dat iemand met uw profiel, die verklaarde vóór 24/06/2019 nooit problemen met benadeelden te hebben gekend, financieel een goed leven had in El Salvador en regelmatig naar de Verenigde Staten reisde besluit om bij een eerste probleem onmiddellijk naar België te vertrekken zonder eerst andere opties te overwegen (CGVS, p.6; p.18). Dat u na uw problemen van 24/06/2019 en 26/06/2019 in El Salvador blijft terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u de mogelijkheid had om af te reizen naar Verenigde Staten doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde vrees (CGVS, p.6). Uw gezinsleden en u beschikken met name over een visum voor de Verenigde Staten.

Het gegeven verder als zou u tijdens uw verblijf bij uw schoonzus in Quezaltepeque tussen 26/06/2019 (na wijziging van uw telefoonnummer) en uw vertrek op 15/07/2019 geen problemen meer hebben gekend en geen elementen aanbracht die erop zouden kunnen wijzen dat u in die periode door benadeelden werd gezocht doet het CGVS verder twijfelen aan de ernst van de door u aangehaalde problemen.

Hiernaar gevraagd, haalde u verder aan de optie om in een beveiligde wijk een huis te huren niet heeft overwogen omdat dit extra kosten met zich meegebracht en jullie reeds voor twee woningen, namelijk uw eigen woning en deze van uw schoonmoeder afbetaalden (CGVS, p.18). Tevens haalde u aan niet tijdelijk naar de Verenigde Staten te zijn getrokken omdat u er slechts zes maanden na binnenkomst kan blijven, er geen asiel kan verkrijgen en u uw verblijf er niet kan legaliseren (CGVS, p.5-6).

U verklaarde in dit verband verder dat u ervan uit ging dat uw probleem ernstig was en niet zomaar zou overwaaien, maar toonde op geen moment aan dat benadeelden momenteel naar u of uw gezinsleden op zoek zijn (CGVS, p.6).

Voor wat betreft de door u ingediende klacht stelt het CGVS zich verder de vraag waarom u zich, ondanks de waarschuwingen van de benadeelden op 25/06/2019 toch tot de politie wendt maar op het moment dat u verneemt dat u door de Fiscalia (Openbaar Ministerie) wordt opgeroepen om te verschijnen op 15/07/2019 om uw medewerking te verlenen teneinde onderzoeksdaten te kunnen verrichten in het kader van uw klacht zondermeer de beslissing neemt om u niet aan te melden omdat u die dag naar België zou vertrekken. Het feit dat iemand met uw profiel geen andere opties overwoog om u alsnog bij de Fiscalia te kunnen aanmelden opdat de politie en justitie verdere stappen in het onderzoek naar de daders kon zetten en, zoals u verklaarde het onderzoek niet 'on hold' zou worden gezet, is op z'n minst merkwaardig. (CGVS, p.17-19).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot op 03/06/2019, enkele weken voor uw eerste probleem in El Salvador (24/06/2019), via notariële akte de ouderlijke toestemming regelden zodat uw kinderen alleen het land konden verlaten en hierin naast de Verenigde Staten en enkele buurlanden van El Salvador ook België, Frankrijk en Spanje als landen van bestemming lieten opnemen. Nochtans blijkt uitdrukkelijk uit uw verklaringen dat jullie in Europa geen familie hebben (CGVS, p.7). Bovenvermelde doet bij het CGVS wenkbrauwen fronsen omtrent de timing van uw problemen in El Salvador (CGVS, p.4-5). De vertaling van de notariële aktes met de toestemming van u en uw echtgenoot werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust.

Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen.

Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw paspoorten en deze van uw twee kinderen, uw huwelijksakte, een bewijs van goed gedrag en zeden en een bewijs dat u geen politieke antecedenten heeft, bevestigen uw identiteit en deze van uw kinderen en het feit dat u een blanco strafregister heeft, elementen die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst stelt verzoekster dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Zij betoogt als volgt. "Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij niet in gevaar zou zijn. Verwerende partij trekt op geen enkel ogenblik de gebeurtenissen in twijfel, maar doet ze af als 'feiten van criminele en economische aard' die geen verband zouden houden met de Conventie van Geneve - quod certe non! Verwerende partij slaat hier de bal volledig mis. Immers, dat het leven van verzoekende partij en haar gezin in gevaar is in El Salvador, staat buiten kijf. Dat de El Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om haar te beschermen, dat de politie zelf corrupt is en geïnfiltreerd is door bendeleden, wordt eveneens bevestigd door verschillende rapporten (cf. supra). Verzoekende partij kan aldus op geen enkele manier bescherming vragen van haar eigen autoriteiten en zag zich genoodzaakt om samen met haar kinderen het land te verlaten. Zij had er een goede job en ook haar man verdiende meer dan voldoende om in El Salvador een goed leven te leiden. Zij had geen enkele reden om haar man en haar land vrijwillig achter te laten en te vluchten naar een land waar zij in asielcentra dient te overleven samen met haar kinderen. Deze opoffering heeft ze dan ook alleen maar gebracht uit schrik voor haar leven en het leven van haar kinderen. De vrees van verzoekende partij afdoen als 'onvoldoende ernstig' en 'niet gedekt door de Conventie van Geneve' is bijzonder kortzichtig en stelt haar bloot aan onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar El Salvador(...)

Verzoekende partij kende de identiteit niet van de bendeleden die haar aanspraken. Zij moest dan ook een klacht indienen tegen onbekenden. De politie richtte zich bij het neerschrijven van haar klacht op de merites en niet op de specifieke Mara. Zij vermoedt dat het bendeleden waren van Mara 18 omdat het incident plaatsvond in een wijk waar deze bende actief was. De politieagent noteerde met veel tegenzin haar klacht.

Zij vertelde eveneens dat zij haar gevraagd hadden om samen te werken en geld vroegen aan haar, maar de politie agent weigerde dit te noteren. Verwerende partij mag dit vreemd vinden, dit is hoe de politie te werk gaat in EL Salvador...(...) Zij stelde aldus letterlijk dat de bendeleden bedreigden dat haar familie "het gelag zou betalen" indien zij niet betaalde en met hen samenwerkte. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoekende partij weldegelijk vermeld dat haar familieleden eveneens bedreigd werden door de bendeleden. Dat zij hier niet uitgebreid is op kunnen ingaan, kan niet aan haar worden verweten, maar is te wijten aan verwerende partij zelf! Zij stelde hier geen verdere vragen over, noch gaf zij de kans alles gedetailleerd uiteen te zetten. Het gaat dan ook niet op om haar thans vermeende tegenstellingen of omissies te verwijten die er gewoonweg niet zijn.(...) De schoonzus van verzoekende partij woonde in een andere wijk en de kans was veel kleiner dat zij haar tegen zouden houden met de kinderen van verzoekende partij. Zij wilden hun kinderen ook niet in paniek brengen, en trachtten het 'normale leven' voor hen zoveel mogelijk in tact te houden."

Betreffende de dreigsm's'en voert verzoekende partij aan: "Het zou heel erg makkelijk zijn als de bendeleden hun gegevens ook zouden bekend maken. De bendeleden sms'en altijd anoniem. Het is ook niet ernstig van verzoekende partij te verwachten dat zij de exacte gegevens kan meegeven van de afzender." en vervolgt "De man van verzoekende partij woont op heden niet meer op hetzelfde adres. Hij logeert voornamelijk bij zijn zus en moeder in een andere buurt om de bendes die het op hen gemunt hadden te ontlopen. Dit is echter een tijdelijke oplossing. Noch zij noch haar echtgenoot kunnen de bendes en de bedreigingen blijven ontlopen. Een verhuis naar een andere wijk was dan ook geen oplossing voor haar en haar kinderen - de kinderen werden letterlijk met de dood bedreigd. Het is dan ook niet ernstig te stellen dat zij maar eerst hadden moeten proberen een beveiligd huis te huren in de hoop dat zij op die manier geen problemen meer zouden hebben met de bendeleden. (...) Verzoekende partij diende een klacht in op 25 juni 2019. De klacht werd eerstens met veel tegenzin genoteerd en belangrijke aspecten weigerde men zelfs te noteren. Verzoekende partij besepte al snel dat de politie niet veel zou willen/kunnen doen voor hen. Zij boekte dan ook vluchten voor haar en haar kinderen om het land te verlaten. Zij werd toevallig op dezelfde dag als haar vlucht opgeroepen door de politie, nl. 15 juli 2019. Op dat moment hadden zij al de beslissing genomen om te vluchten omdat zij geen enkele bescherming konden genieten in El Salvador en vreesden voor hun leven. Wat betreft de toestemming die de vader van de kinderen gaf opdat ze zouden kunnen reizen met de moeder, hebben zij dat gedaan (...) omdat zij voor hun problemen elk jaar verschillende reizen maakten. Er werden verschillende landen opgenomen waar zij graag naartoe zouden reizen/veelvoorkomende toeristische landen om niet telkens een nieuwe notariële akte te moeten maken."

Betreffende het profiel van verzoekster als taxi-chauffeur stelt het verzoekschrift: "Wat er ook van zij, verwerende partij trekt de werkzaamheden van verzoekende partij als taxi-niet in twijfel, erger nog, zij houdt hier helemaal geen rekening mee en motiveert hier zelfs niet over. Nochtans stelt haar eigen COI focus rapport dd. 15 juli 2019 dat taxibedrijven en taxichauffeurs een ernstig risico lopen om bedreigd en afgeperst te worden" en citeert verzoekster de COI Focus van 15 juli 2019 betreffende het risicoprofiel van taxichauffeurs. Volgens verzoekster loopt zij omwille van haar profiel het risico op ernstige schade.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekster niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoekster kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Hij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019 en stelt dat met de coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen. Verzoekster stelt geen werk meer te zullen vinden door deze crisis en ook niet de noodzakelijke zorg te kunnen krijgen indien zij besmet geraakt met de ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en nieuwe beslissingen te nemen.

2.2. Verzoekster partij voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt drie nota's dd. 25 februari 2021 neer waarin zij antwoordt op de middelen in het verzoekschrift en volhardt in de bestreden beslissing. Zij stelt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet kan volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst problemen kende, en dat deze vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond. Verzoekster blijft hier volgens verwerende partij echter in gebreke.

Verwerende partij verwijst volledigheidshalve naar recentere informatie, met name de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays de ressortissants*" van 17 december 2020 en de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en herhaalt haar standpunt in de bestreden beslissing dat verschillende bronnen stellen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als diegenen die niet emigreerden en dat nergens uit de landeninformatie blijkt dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken.

Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker*

moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.2. Verzoekster legt een huidig en vervallen paspoort neer van zichzelf, en van elk van haar twee kinderen, alsook haar identiteitskaart. De Raad acht de identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoekster en haar twee kinderen, die verder niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aangetoond. De huwelijksakte en het bewijs van goed gedrag en zeden staven eveneens enkel elementen die niet betwist worden in de bestreden beslissing. De notariële aktes tonen enkel aan dat verzoekster en haar man voor hun kinderen een officiële toestemming gaven om alleen te reizen.

De printscreen van het profiel van Uber en de printscreen van de ritten die verzoekster op 24 juni 2019 voor Uber uitvoerde kunnen staven dat verzoekster een profiel heeft aangemaakt op de Uber-applicatie en dat er met het gebruik van dat profiel op 24 juni 2019 ritten werden uitgevoerd. De aangifte bij de politie en de oproepingsbrief van het Openbaar Ministerie van Soyapango kunnen aantonen dat verzoekster een aangifte deed en dat er een onderzoek werd ingesteld. Uit deze documenten op zich kan evenwel niet afgeleid worden dat de door verzoekster bij de aangifte vermelde feiten werkelijk plaatsvonden, nu deze werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster en uit deze documenten ook niet kan blijken dat deze feiten verder werden onderzocht door de autoriteiten noch het resultaat daarvan. Uit de twee dreigsm's'en kan niet worden opgemaakt wie deze sms'en verstuurde en met welke intentie.

De Raad stelt vast dat verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekster neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. De kern van verzoeksters vluchtmotieven kan als volgt worden samengevat. Verzoekster werkt van 2011 tot 2018 bij een bank als telefonisch medewerker maar verliest haar werk toen de bank stopte met haar activiteiten. In april 2019 begint verzoekster als Uber-chauffeur te werken. Op 24 juni 2019 wordt ze na een rit tegengehouden door vier bendeleden. Zij nemen 50 dollar en haar gsm van haar af en zeggen dat verzoekster in de toekomst met hen moet samenwerken door het uitvoeren van ritten en het betalen van afpersingsgeld. Verzoekster stopt met haar werk als chauffeur en dient de dag nadien klacht in bij de politie. Op 26 juni 2019 wordt ze driemaal opgebeld door een onbekend nummer en krijgt ze twee dreig-sm's'en. Verzoekster en haar gezin trekken in bij haar schoonzus in Quezaltepeque. Die avond krijgt verzoekster nog een dreigtelefoontje. De man van verzoekster gaat op 27 juni 2019 nog naar de politie omwille van de sms'en en telefoontjes. Verzoekster en haar kinderen verlaten El Salvador op 15 juli 2019. Haar echtgenoot, die luchtverkeersleider is, verblijft nog in El Salvador bij zijn zus en moeder.

5.4. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast.

Verzoekster verklaart als Uber-taxichauffeur te hebben gewerkt tussen april en juni 2019. Waar in het verzoekschrift wordt beklemtoond dat verwerende partij de werkzaamheden van verzoekster als taxi-chauffeur niet in twijfel trekt en hier niet over motiveert, terwijl de COI Focus vermeldt dat taxichauffeurs een ernstig risico lopen om bedreigd en afgeperst te worden, stelt de Raad vast dat de landeninformatie inderdaad vermeldt dat onder meer (Uber) taxi-chauffeurs het risico lopen om afgeperst te worden (COI Focus, Salvador Situation Sécuritaire, 15 juli 2019, p. 12). Gelezen in het licht van deze landeninformatie roept het relaas van verzoekster echter verdere vragen op omtrent haar beweerde profiel als Uber taxi-chauffeur. Gegeven het feit dat als taxichauffeur voor Uber werken belangrijke veiligheidsrisico's inhoudt, is het de Raad niet duidelijk waarom verzoekster besloot deze risico's aan te gaan. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij en haar gezin financieel niet in een dergelijk benarde positie zaten dat het ondernemen van risicovolle economische activiteiten noodzakelijk was om rond te komen, en dit wordt bevestigd in het verzoekschrift: *"Zij had er een goede job en ook haar man verdiende meer dan voldoende om in El Salvador een goed leven te leiden"*. De man van verzoekster werkt als vluchtleider bij een grote luchtvaartmaatschappij en verdient 1500 dollar per maand. Verzoekster zelf werkte tot augustus 2018 bij City Bank. Toen het bedrijf al zijn werknemers moest ontslaan, kon ze eerst enkele maanden verlof nemen vooraleer ze begon te werken bij Uber (notities PO, p. 8). Verzoekster en haar gezin reisden regelmatig. Zo blijkt uit de paspoorten van verzoekster dat ze tussen 2014 en 2019 reisde naar Colombia, Ecuador, de Verenigde Staten, Spanje, Frankrijk, Aruba. Verzoekster vermeldt ook dat haar kinderen elk jaar met Kerstmis naar de Verenigde Staten vliegen (notities PO, p. 5), en dat haar echtgenoot met hun dochter in september 2016 een reis ondernam naar Frankrijk en Spanje (notities PO, p. 7).

Zelfs in acht genomen dat verzoekster en haar gezin via het werk van haar man jaarlijks een gratis vliegticket kregen en enkel de belasting op de tickets moesten betalen (notities PO, p. 5), kan aangenomen worden dat deze reizen aanzienlijke kosten met zich meebrachten.

Al deze elementen wijzen erop dat verzoekster en haar gezin over voldoende financiële ademruimte beschikten, en dat zij dus niet uit noodzaak voor een risicovolle job moesten kiezen. Waar verzoekster verklaart dat zij voor Uber koos en niet voor een andere job, omdat andere jobs minder betaalden en een minder flexibel uurrooster hadden (notities PO, p. 8), ziet de Raad niet in hoe deze voordelen voor verzoekster konden opwegen tegen de veiligheidsrisico's die gepaard zouden gaan met een job als Uber-chauffeur in El Salvador, zeker gezien het feit dat verzoekster deze job als vrouw alleen uitoefende en af en toe tot 21 of 22 uur werkte (notities PO, p. 8). De Raad merkt bijkomend op dat op het notarieel document dat toestemming geeft aan de kinderen van verzoekster om alleen te reizen, het beroep van verzoekster als "student" wordt aangeduid, doch haalde verzoekster op geen enkel moment tijdens de procedure aan dat zij bezig was met studies.

Verder stelt de Raad vast dat de door haar neergelegde documenten niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster werkelijk gedurende drie maanden ritten zou hebben uitgevoerd via Uber. De printscreen van het profiel van verzoekster op Uber toont enkel aan dat ze op dit platform een profiel aanmaakte, niet dat zij regelmatig gedurende de maanden april, mei en juni taxi-ritten maakte via Uber, zoals zij beweert. Het neergelegde document met het werkrooster van 24 juni 2019 toont alleen aan dat verzoekster tussen 21 en 24 april 2019 ritten uitvoerde (notities PO, p. 9). Verzoekster legt geen documenten neer die kunnen staven dat ze behalve die vier dagen nog andere ritten heeft uitgevoerd, terwijl uit het neergelegde document blijkt dat deze informatie wel beschikbaar zou moeten zijn via de Uber-applicatie, aangezien het systeem klaarblijkelijk statistieken bijhoudt van de uitgevoerde ritten. Verzoekster legt evenmin bewijzen neer van betalingen die zij voor haar ritten zou hebben ontvangen tussen april en juni 2019, waar deze betalingen via Uber verlopen na het afhouden van een commissie (notities PO, p. 8) en er dus een documentair spoor van zou moeten zijn.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de door haar aangehaalde problemen niet aannemelijk maakt. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster drie verschillende versies geeft van de kern van haar problemen, met name het incident op 24 juni 2019. In de aangifte staat vermeld dat verzoekster verklaarde dat zij beroofd werd door vier bendeleden, maar wordt geen gewag gemaakt van eisen die de bende aan haar zou hebben gesteld betreffende toekomstige betalingen of verplichte medewerking. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt zij dat de bendeleden haar niet alleen beroofden, maar ook van haar eisten dat ze hen in de toekomst renta zou betalen en dat ze voor hen ritten zou uitvoeren (notities PO, p. 12). De bestreden beslissing stelt hieromtrent terecht: *"Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw klacht bij de politie op 25/06/2019 weinig geloofwaardig zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 02/10/2020 beweerde u dat u bij de politie melding maakte van het feit dat uw belagers op 24/06/2019 ermee dreigden u te doden indien u niet met hen wilde samenwerken, in de vorm van betalen van afpersingsgeld en het uitvoeren van ritten (CGVS, p. 12-13). Over uw belagers verklaarde u dat zij tot de bende Mara 18 behoorden (DVZ, Vragenlijst CGVS, nr.5 + CGVS, p.11) Uit een vertaling van de door u neergelegde klacht, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat u in uw feitenrelaas uitgebreid de omstandigheden van de gebeurtenissen op 24/06/2019 toelicht. Zo vertelde u welke rit u met uw taxi had uitgevoerd toen u om 21 uur met uw auto door vier gewapende onbekende mannen werd tegengehouden. Verder maakte u melding van het feit dat u uw mobiele telefoon en de 50 dollar die u bij had moest afgeven en uw belagers uw identiteitskaart fotografeerden met het dreigement dat ze nu wisten waar u woonde en al uw familie kenden. Dat er in uw klacht met geen woord wordt gerept over het feit dat uw belagers bendeleden van de Mara 18 waren en in uw feitenrelaas evenmin vermeld wordt dat uw belagers ermee dreigden u te doden indien u niet met hen zou samenwerken is uitermate merkwaardig en zet de geloofwaardigheid ervan op de helling (CGVS, p.11-12). Temeer daar u verklaarde dat uw problemen met bendeleden rechtstreeks verband houden met het feit dat u niet met hen samenwerkte (CGVS, p.19)."* Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoekster bij de politie wel degelijk vertelde dat de bende haar gevraagd had om samen te werken en geld vroegen, doch dat de politie dit niet noteerde, betreft dit een blote bewering die verzoekster niet staft. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken over het incident vermeldde: *"Ze vroegen geld en mijn identiteitskaart en stelden vast dat ik in de buurt woonde. Ze zegden dat ik een afpersingssom moest betalen maar dat ze de exacte som nog gingen bepalen. Ik mocht de politie er niet bij betrekken en als ik niet betaalde zou mijn familie het gelag betalen. Ze namen gsm af."* (vragenlijst CGVS, punt 3.5.). Ze vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet dat haar aanvallers haar zouden hebben gezegd om in de toekomst ritten voor hen uit te voeren. De Raad leidt hieruit af dat verzoekster doorheen haar verklaringen haar relaas betreffende het incident van 29 juni 2019 geleidelijk heeft aangedikt: in de aangifte vermeldt ze enkel de diefstal, bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt ze ook de betaling van afpersingsgeld en op het commissariaat-generaal voegde ze er ook nog verplichte medewerking met de bende in de vorm van het uitvoeren van ritten aan toe.

Hieruit blijkt dat verzoekster met betrekking tot het kernelement van haar relaas en de directe aanleiding voor haar vertrek uit El Salvador, met name het beweerde incident op 24 juni 2019, drie verschillende versies geeft, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Dat verzoekster niet specifiek bende 18 vermeldde bij haar aangifte, omdat haar klacht tegen onbekenden was gericht en zij door enkel een vermoeden had dat het om bende 18 ging, kan door de Raad worden aangenomen, doch doet geen afbreuk aan voorgaande, meer essentiële vaststellingen betreffende verzoeksters incoherente verklaringen aangaande haar problemen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart op 26 juni 2019 twee oproepen van onbekende nummers te hebben ontvangen, die ze niet beantwoordde omdat ze de nummers niet kende. Hierop kreeg ze twee dreig-sms'en (notities PO, p. 14). Diezelfde dag krijgt verzoekster 's avonds nog een telefoontje, dat ze echter wel beantwoordt (notities PO, p. 16). De Raad stelt vast dat het gegeven dat verzoekster dit laatste telefoontje beantwoordde moeilijk te verenigen valt met haar verklaring dat ze dezelfde dag, nog vóór ze bedreigd werd via sms, uit voorzorg twee telefoontjes genegeerd had. Dat verzoekster na de dreig-sms'en wel een telefoontje van een onbekend nummer zou beantwoorden, is niet aannemelijk, daar ze op dat moment wel had kunnen verwachten dat het om een dreigtelefoontje zou gaan. Daarenboven verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat men haar tijdens het dreigtelefoontje zei dat als ze niet onderhandelde, ze gedood zou worden (vragenlijst CGVS, punt 3.5.). Op het commissariaat-generaal vermeldde ze echter enkel dat men haar uitschold, haar zei dat ze er spijt van zou hebben dat ze niet had meegewerkt, dat ze ondankbaar was en dat zij en haar gezin werden bedreigd met de dood (notities PO, p. 16). Deze boodschap is geheel anders dan hetgeen verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar men haar nog de kans bood om te onderhandelen om haar leven te redden. Verzoekster legt dus geen coherente verklaringen af over de inhoud van het dreigtelefoontje. De Raad concludeert uit voorgaande dan ook dat de verklaringen van verzoekster over het dreigtelefoontje niet aannemelijk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel document neerlegt dat kan staven dat haar man op 27 juni 2019 klacht probeerde neer te leggen voor de dreig-sms'en en dreigtelefoon. De bestreden beslissing vermeldt hierover op goede gronden: *"Voor wat betreft uw verklaring als zou de politie van Quazeltepeque op 27/06/2019 de klacht van uw echtgenoot over de telefonische bedreigingen van 26/06/2019 niet hebben willen registreren, dient verder het volgende te worden opgemerkt. Uw verklaring als zou de politie uw echtgenoot hebben gezegd dat jullie eerst het verloop van de eerste klacht moesten afwachten en er pas nieuw bewijs kon worden aangebracht als jullie in het kader van de eerste klacht werden opgeroepen kan het CGVS allerm minst overtuigen. Temeer het de bedoeling is van een klachtenprocedure dat alle elementen die een klager iemand ten laste legt, verzameld worden. Het betreft hier overigens opnieuw een blote bewering van uwentwege die u niet kan aantonen (CGVS, p. 14-15). Dat men bij nieuwe problemen geen tweede aangifte in een ander politiekantoor zou kunnen indienen is weinig waarschijnlijk (CGVS, p.15). Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat het uitermate vreemd is dat de politie van Quezeltepeque wel inspanningen deed om het telefoonnummer van waaruit de berichten werden verstuurd terug te bellen, maar anderzijds geen aangifte zou hebben willen registreren van de telefonische bedreigingen die u zou hebben ontvangen (CGVS, p.15-16)."* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift.

De Raad acht het bovendien niet aannemelijk dat de echtgenoot van verzoekster, ondanks het door verzoekster aangehaalde gevaar voor haar familie, El Salvador niet samen met haar ontvluchtte. De bedreigingen van de bende waren immers niet alleen gericht aan verzoekster, maar aan haar gehele gezin (notities PO, p. 16). Verzoekster verklaarde, gevraagd waarom haar echtgenoot niet meekwam naar België, dat hij niet is meegekomen in de eerste plaats omwille van economische redenen en *"zoals ik zei dachten we aan de financiële kant van de zaak, zoals het huis dat we nog steeds afbetalen, de auto's, zijn moeder hangt nog steeds van hem af, hij stelde dan: laat me dit allemaal regelen, ik zal proberen te verkopen wat ik kan, om toch wat geld bijeen te verzamelen, zodat hij ook naar hier zou knn komen en we hier niet met lege handen zouden toekomen"* (notities PO, p. 3). Dat de echtgenoot van verzoekster om financiële redenen en om voor zijn moeder te zorgen in El Salvador bleef (notities PO, p. 3, verklaring DVZ, punt 28) strookt niet met de beweerde bedreigingen aan het adres van de hele familie en is dan ook een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen met betrekking tot de beweerde bedreigingen, minstens de ernst van de beweerde bedreigingen. In dit verband wijst de Raad er op dat uit de landeninformatie blijkt dat bendes vaak meedogenloos optreden tegen verklikkers en hun familieleden (COI Focus, *Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 16). Uit voorgaande blijkt daarenboven dat verzoekster en haar gezin over voldoende middelen beschikten om het volledige gezin meteen in veiligheid te brengen.

Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat de man van verzoekster slechts als tijdelijke oplossing bij zijn zus en moeder logeert om de bendes te ontlopen en dat hij niet zal kunnen blijven de bedreigingen ontlopen, bevestigt dit enkel voorgaande analyse dat het niet aannemelijk is dat de man van verzoekster, ondanks de bedreigingen aan het gehele gezin, die in het verzoekschrift nog eens benadrukt worden, ervoor koos om in El Salvador te blijven.

Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen verder niet dat haar man na haar vertrek nog verdere problemen heeft gekend of door bendeleden werd lastig gevallen (notities PO, p. 3) en verklaart zij ter terechtzitting dat hij nog steeds bij zijn zus in een beveiligde wijk verblijft. Zo de Raad kan aannemen dat het hele gezin niet permanent bij de zus van verzoeksters echtgenoot kan gaan wonen, werd hoger reeds opgemerkt dat verzoekster en haar echtgenoot een meer dan gemiddeld inkomen hadden naar Salvadoraanse normen en dat verzoeksters echtgenoot nog steeds als luchtverkeersleider werkt in El Salvador zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij zich in een beveiligde wijk zouden kunnen vestigen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster haar beweerde problemen met bende 18 in El Salvador niet aannemelijk maakt. Verder brengt verzoekster geen andere elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij of haar familieleden momenteel gevisceerd zou worden door bendes in El Salvador.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat het voordeel van de twijfel verzoekster niet kan worden gegund.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” dient te lopen. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

Ook uit de landeninformatie aangebracht door verwerende partij blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in El Salvador.

6.3. In zoverre verzoekster zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij haar beweerdde problemen met bende 18 niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn.

6.3.1. Voor zover verzoekster een reëel risico op ernstige schade poogt aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet zou geraken met deze ziekte en daardoor geen menswaardig leven zal kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de preciaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoekster in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekster toont niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Waar verzoekster wijst op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *Situation Sécuritaire*, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekster geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendege geweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn. Ook uit het door verzoeker geciteerde rapport van Human Rights Watch “*Deported to Danger*” waarin de situatie van terugkeerders uit de VS wordt gedocumenteerd noch het Home Office rapport “*Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs*” van 11 januari 2021 kan dit niet blijken. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET